

ZVON

PROSINEC - DECEMBER

2021

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

BETLÉM KRAJANSKÉ RODINY V ASTORII (70. LÉTA)
V POZADÍ JSOU SILUETY CHRÁMŮ
Z ČECH, MORAVY A SLOVENSKA

V neděli 21. listopadu jsme si s celou církví připomněli, kdo je a možná kdo by měl být pánem našeho života. Název nedělního svátku zní plně „Ježíše Krista Krále“. Anglický název je poněkud delší „Our Lord Jesus Christ, King of the Universe“. Je známo, že jedním z důvodů ustanovení tohoto svátku byl rozpad tradičních království a vznik nových demokracií, které se vůbec nevázaly na tradiční spojení s vírou. Do čela státu se mohl klidně zvolit někdo, kdo vůbec nevěřil atd. Na druhou stranu se „obyčejní“ lidé s daleko větší mírou začali podílet na rozhodování a chodu celé společnosti.

Možná můžeme vidět paralelu také v našem římskokatolickém společenství. Po II. Vatikánském koncilu se stále více zdůrazňuje podíl laiků na evangelizaci. Podíl žen a nových hnutí, které se zapojují do života církve. Jednou takovou iniciativou papeže Františka je svolání dvouletého synodálního procesu, který byl zahájen začátkem října letošního roku. Cílem procesu je zapojit všechny pokřtěné katolíky a skrze naslouchání lidem a Duchu Svatému vyjádřit názory a podněty k rozvoji církve.

V tuto neděli na Krista Krále jsme měli také my ve Forest Hills první setkání s lidmi, kteří se chtěli zapojit do tohoto procesu. Světová synoda má téma „Za synodální církev: společenství, spoluúčast a poslání.“ Spolu s laiky jsme více než hodinu diskutovali na zadané téma a vypracovali podněty a návrhy na úrovni farnosti.

Je to něco nového a možná i revolučního, vzbuzující obavy, rozpaky, ale také novou naději v proměnu naší církve, která by lépe sloužila všem lidem bez rozdílu.

Starý „liturgický“ rok skončil, začínáme nový – nový Advent s nadějí, že k nám Bůh opět přijde v osobě Ježíše Krista. Ježíše, kterého dobře známe, ale také Ježíše, který nám přinese novou naději, nové cesty a ukazatele, jak více zviditelnit lásku Boží k svému stvoření.

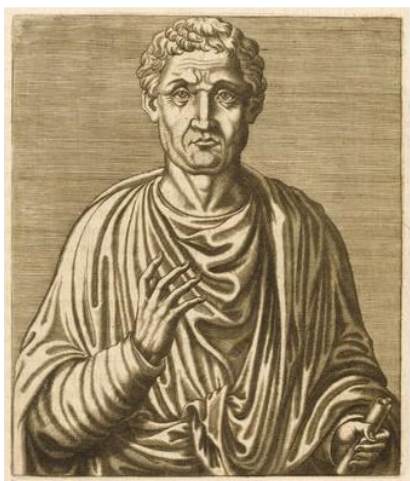
**Milí přátelé, příznivci časopisu Zvon, přeji Vám
požehnaný Advent a krásné prožití svátku Narození Ježíše
Krista. Díky za Vaši podporu a modlitby ...**

příjemnou četbu

**VE FOREST HILLS
23. LISTOPADU 2021
VÁŠ FR. ANTONÍN**

Boetius a Kasiodor

MV

Keďže sa už dostávame pomaly ku koncu nášho zoznamu cirkevných otcov a zároveň do ďalšej dejinnej epochy po páde Západorímskej ríše, dnes by som chcel hovoriť o dvoch cirkevných spisovateľoch (nie cirkevných otcoch, ale aj tak dôležitých pre kresťanský myšlienkový svet), Boetiovi a Kasiodorovi. V tomto článku si pomôžem úvahami pápeža Benedikta XVI., asi najväčšieho žijúceho kresťanského filozofa a “cirkévného otca” súčasnosti. Odoaker, kráľ

germánskeho kmeňa Herulov, sa vzbúril Rímu a spôsobil pád Západorímskej ríše (r. 476). No čoskoro sa musel podrobiť Teodorichovým Ostrogótom (východným Gótom, germánsky kmeň), ktorí si na niekoľko desiatok rokov zaistili kontrolu nad apeninským polostrovom (Talianskom).

Boetius sa narodil v Ríme okolo roku 480 ako člen vznešeného rodu Aniciovcov. Už ako mladý vstúpil do verejného života a vo veku 25 rokov sa stal senátorom. Verný tradícii svojej rodiny sa zapojil do politickej činnosti v presvedčení, že hlavné črty rímskej spoločnosti možno zosúladiť s hodnotami nových národov, ktoré prišli na územie Európy. V tejto novej dobe stretávania sa kultúr považoval za svoje poslanie zmierovať a spájať dve kultúry – klasickú rímsku kultúru s rodiacou sa kultúrou Ostrogótov.

V politike zostal aktívny aj pod vládou Teodoricha, ktorý si ho spočiatku veľmi vážil. Boetius však napriek svojej verejnej činnosti nezanedbával ani štúdium. Osobitne sa venoval hlbšiemu rozboru filozoficko-náboženských tém. Napísal aj aritmetické, geometrické, hudobné či astronomické príručky, to všetko s úmyslom odovzdať budúcim generáciám veľkú grécko-rímsku kultúru.

Na tomto poli, teda v úsilí podporovať stretávanie sa kultúr, používal kategórie gréckej filozofie na to, aby predkladal kresťanskú vieru aj tým, ktorí sa usilovali o syntézu helénsko-rímskeho dedičstva s evanjeliovým posolstvom. Práve pre toto bol Boetius označený za posledného predstaviteľa antickej rímskej kultúry a prvého stredovekého intelektuála.

Jeho najznámejším dielom je *De consolatione philosophiae* (O úteche z filozofie), ktoré napísal vo väzení, aby dal zmysel svojmu nespravodlivému zadržaniu. Bol obvinený zo sprisahania proti kráľovi Teodorichovi, keď sa na súde ujal obhajoby svojho priateľa senátora Albína. To však bola iba zámienka. Arián a barbar Teodorich v skutočnosti Boetia podozrieval zo sympatie voči byzantskému cisárovi Justiniánovi. Boetius bol odsúdený na smrť a popravený 23. októbra 524 vo veku iba 44 rokov. (*pokračování příště...*)

OUR TREASURE

THE HOLY MASS

HOMILY - Deacon Greg Kandra

“Do this in remembrance of me.”

There you have it: six words that changed the world.

They come to us from Paul’s letter to the Corinthians — and they are the first known account that we have of the Last Supper. This description pre-dates even the gospels by a couple of decades, and offers our mandate and mission as Christians. “Do this in remembrance of me.” And we do. And today at this altar, once again, we will.

This lies at the heart of our lives as Catholics – this act of remembrance. Recalling and reliving this sacred moment and cherishing what it means. What Christ offered us at the Last Supper — his body and blood — is his greatest tangible gift to the world. A gift so overwhelming, and humbling. Here, the creator of everything becomes almost nothing: a slice of bread as thin as paper, to hold in our hands. Yet, what began at the table of the Last Supper in the hands of Christ continues today, at this table, in the hands of the priest. In that spirit, I want to share with you the story of a priest. Some of you may know his name: Walter Ciszek. There is a hall named for him up at Fordham. The cause of his canonization is being pursued and he has been declared a “Servant of God.”

Walter Ciszek was the son of Polish immigrants, born in a coal-mining town in Pennsylvania in 1904. He had a rough childhood, and was even a member in a gang, so his family was shocked when he announced that he wanted to become a priest. Young Walter ended up joining the Jesuits and went to the Soviet Union to serve as a missionary. For a while, he worked as a logger, ministering to people privately, trying to avoid arrest. But in 1941, he was arrested and charged, falsely, with working as a spy for the Vatican. He spent the next 23 years in prison — sometimes in solitary confinement, sometimes in a gulag, at times doing hard labor.

Despite that, he found ways to celebrate mass — often at tremendous risk. Years later, Father Ciszek wrote about it.

He described in painstaking detail how the prisoners would observe the Eucharistic fast, often going without breakfast, working all morning on an empty stomach, so they could receive communion. A priest would gather them in an assigned spot — everybody, even the priest, wearing rumpled work clothes. And there he would take a small piece of bread and a few drops of wine and transform them into the body and blood of Christ. As he wrote: “In these primitive conditions, the Mass brought you closer to God than anyone might conceivably imagine. The realization of what was happening on the board, box, or stone used in the place of an altar penetrated deep into the soul.”

And he explained:

“Many a time, as I folded up the handkerchief on which the body of our Lord had lain, and dried the glass or tin cup used as a chalice, the feeling of having performed something tremendously valuable for the people of this Godless country was overpowering. I was occasionally overcome with emotion for a moment as I thought of how God had found a way to follow and to feed these lost and straying sheep in this most desolate land... I would go to any length, suffer any inconvenience, run any risk to make the bread of life available to these men.”

“Do this in remembrance of me.”

And so those words of Paul’s letter, Christ’s words to his followers, live on. In a Gulag in

Siberia...or a chapel in Nigeria...or cathedral in Italy...or a neighborhood church, like this one, in the middle of Queens. The words live on, and the miracle continues. The multitudes continue to be fed. Grace abounds.

But do we understand what we have been given? Do we approach this sacrament with the humility and wonder of Walter Ciszek? When we gaze at the bread of life, do we realize we are gazing at God? Here is God in a form for which men like Father Ciszek and so many others suffered and sacrificed and even died.

Every Sunday, we come forward for communion. But we cannot take this miracle for granted. And let us realize not only the tremendous gift we have been given, but also the generosity of the one who gave it.

The words we pray just before communion, the words of the Centurian before Christ, speak for us all: "Lord I am not worthy." We aren't. None of us is. And yet we pray to be made worthy, drawn to this sacrament by love, and by hunger. A hunger for the bread of life. A hunger to take God into our hands, and bring Him into our hearts.

And we are drawn as well by the desire to live out those six words that have changed the world – and that will change each of us, if only we let them.

"Do this in remembrance of me."

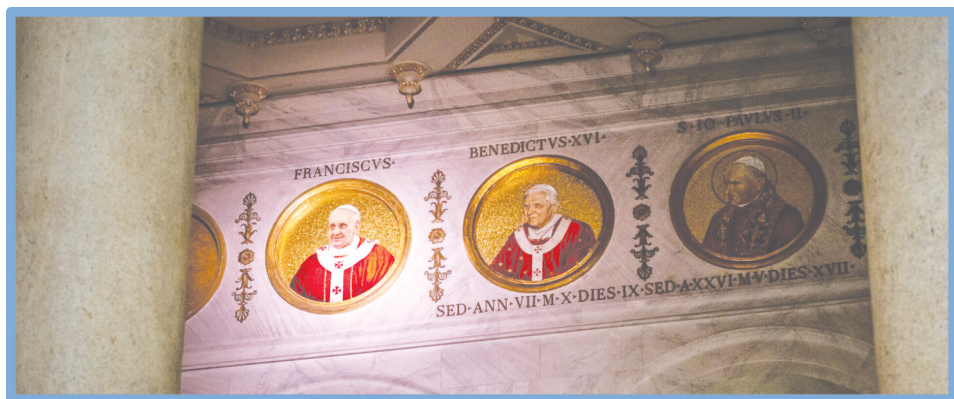
BLAHOPŘEJEME

Lucie Reynolds oslavuje 1. prosince 2021 krásné životní jubileum. Kdyby se narodila mladým židovským manželům v Egyptě v době, kdy ho právě pod vedením Mojžíše opouštěli, pak by se teď nacházela v zemi zaslíbené... Ano, uhodli jste to, oslavuje 40 let. Doufám, že do té skutečné zaslíbené

země dojdeš za několik desítek let a přivedeš tam s sebou manžela a své děti. Jménem naší krajanské rodiny v New Yorku, Ti milá Lucko, přeji hodně zdraví a Boží požehnání pro Tebe a celou rodinu. Děkuji Ti za vždy velmi ochotnou a milou pomoc při pořádání našich akcí při kostele v Astorii.

Fr. Antonín

Bazilika sv. Pavla za hradbami - Papež František a jeho předchůdci

Arcibiskup Graubner o setkání s papežem: Pastýř, kterému jde o každého člověka

Těžko mluvit krátce o setkání, které trvalo více než dvě hodiny, předsedal arcibiskup Graubner na brífinku bezprostředně po návratu z Apoštolského paláce.

„Témat byla celá řada a setkání bylo opravdu velmi neoficiální. Na začátku se řeklo, že se odloží všechny projevy a budeme spolu povídat. To nejsilnější, co si z toho odnáším je opravdový dialog, opravdové bratrské setkání ve vzájemném naslouchání, respektu a otevřenosti. Bylo to setkání velmi povzbudivé. Musím říci, že papež se v této chvíli, která byla z jeho strany – řekl bych – dosti uvolněná, ukazoval opravdu jako pastýř, kterému jde o každého člověka. Je vidět, že to nejenom říká v oficiálních projevech nebo dokumentech, ale že tím skutečně žije: Být blízko lidem. A o tom jsme v podstatě hovořili z nejrůznějších aspektů.“

Papež František zahájil setkání s českými a moravskými biskupy komplimentem: „Praha je prý nejkrásnější město v Evropě“ – prozradil dále při setkání s novináři předseda České biskupské konference. „Ale to prý slyšel jen od druhých, sám tam nikdy nebyl - ale prý tomu věří“ dodal s úsměvem olomoucký arcibiskup. A na pobídku, aby se na tu krásu tedy přijel podívat, odpověděl: „Až na to přijde čas.“

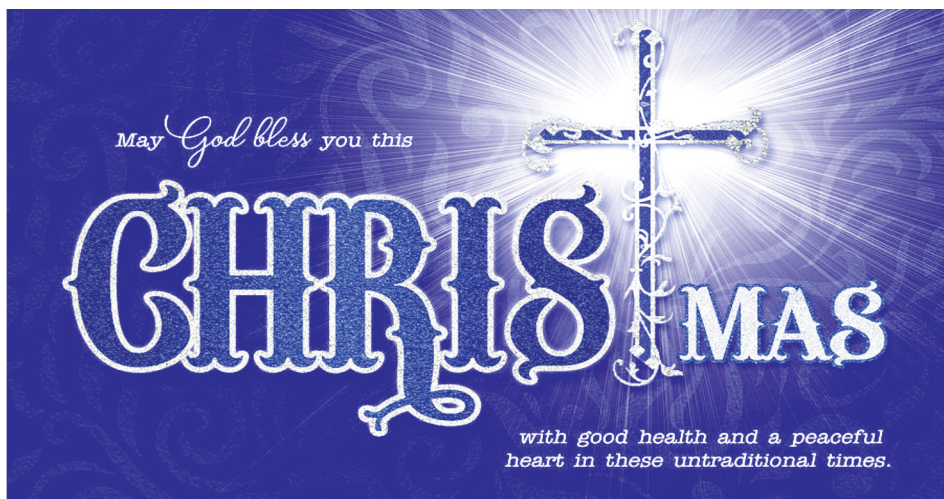
Arcibiskup Graubner prozradil, že se hovořilo rovněž o očekávaných nominacích pro některé české a moravské biskupské stolce. Jak řekl, papež František v této souvislosti vyzýval k modlitbě a spolupráci s Kongregací pro biskupy.

K celkovému průběhu návštěvy ad limina předseda České biskupské konference konstatoval, že na většině míst zakusili skutečnou synodalitu.

„Odnáším si především to, že na většině úřadů nás opravdu přijali s otevřeností, ochotou naslouchat, být k službě, být k dispozici. S tím, že tady nejde o jakési poroučení nebo plnění příkazů, ale skutečně o naslouchání Duchu Svatému. To si odnáším jako nejsilnější dojem a byl

bych rád, kdyby se nám podařilo přenášet tuto atmosféru také do našich diecézí, našich farností.“

Arcibiskup Graubner dále navázal na probíhající synodální proces. „Papež zdůrazňoval, že nejde o to, něco vyřešit, ale především, abychom tento proces žili, protože každá skupina ve farnosti, která se synodální cestě otevře, každý, kdo vykročí na cestu otevřenosti, bude trpělivě a v lásce naslouchat druhému a bude chtít poznat, co je Boží vůle, udělal veliký krok k uzdravení církve ve svém konkrétním prostředí. Papež říká, že výsledkem synody nemá být dokument, který skončí v knihovně, ale chce, aby tento proces probíhal a uzdravoval.“

Jednou před vánočními svátky jsem se pozorně díval do novin a jejich příloh i do nejrůznějších časopisů, sledoval jsem televizi a internet a musím uznat, že se tématu „Vánoce“ věnovaly neuvěřitelně pečlivě. Dozvěděl jsem se tolik informací, až mně z toho třeštila hlava. Úplně jiný svět. Objevil jsem, jaké dárky a za kolik jsou zrovna v kurzu, čím se dá zaručeně potěšit nebo přinejmenším nezarmoutit, jaké jsou „zcela nové“ i „neuvěřitelně staré“ vánoční zvyky, v časopisech jsem viděl množství lákavě vypadajících pokrmů a receptů, jak je zhotovit. (Po Vánocích se na stejných stránkách věnovali pro změnu tomu, jak zhubnout, ale to sem dnes nepatří). Pár dnů před Štědrým dnem jsem se ráno při holení dozvěděl z hlavních rozhlasových zpráv, které běžně připomínají domácí i světovou černou kroniku, výjimečně radostnou novinu: Zlevnili kapry! Stále jsem čekal, že se někde objeví aspoň zmínka o vnitřním smyslu Vánoc, proč vlastně podstupujeme všechny přípravy, co se chystáme slavit. Zdá se, že odpovědi na tyto otázky lidi ani nezajímají.

Nejsem zarytým bojovníkem proti vnější stránce svátků. Spíš je mně líto nepoměru mezi vnitřním a vnějším. A vím, že v tomto pohledu nejsem sám. Převládající zaměření na komerční stránku Vánoc, na to, do čeho jsou sváteční dny „obaleny“, je povrchní a obvykle nás příliš hluboce nezasáhne. Člověk má mnohem větší duchovní kapacitu než si sám myslí

a ta o Vánocích, považovaných za nejoblíbenější svátky, tím víc hladoví. To je také jeden z důvodů, proč o Vánocích chodí na bohoslužby tolik lidí. Protože cítí, že obal, ta vnější stránka Vánoc, není všechno.

Co tedy vlastně tvoří jádro a podstatu Vánoc?

Podstatou křesťanských Vánoc je radostné poselství o Bohu a jeho vztahu k člověku. Radostné poselství je představováno prostřednictvím události, která se stala před dvěma tisíci lety v judském městě Betlémě, události, kterou vidíme znázorněnou tak často, že její vztah k sobě samým už ani nevnímáme. Mnozí touží tomuto poselství v průběhu svého života lépe porozumět, protože cítí, že může mít pro jejich život větší hodnotu než dary, které kdy dostali. Tím poselstvím je: Bůh tě má rád. Proto ti posílá svého Syna, aby ti pomáhal a jako přítel provázel ve tvém životě... Právě na připomenutí této radostné události se křesťané scházejí na půlnočních děkovných bohoslužbách, protože vědí, že štědrovečerní večere a dárky pod stromečkem nejsou tím nejpodstatnějším.

Když si zadáte ve vyhledávači Google slova vánoční příběh, objeví se vám přes dva miliony nejrozličnějších a nejroztodivnějších odkazů. Když si zadáte anglický ekvivalent, tedy Christmas Story, bude těchto odkazů přes tři sta dvacet milionů. Pod slovy vánoční příběh jsou schovány různé reklamy, nabídky, osobní příběhy, vzpomínky. Seznam, Google, Wikipedia, Facebook, YouTube, komunikační prostředky dnešní doby, nabízejí nepřehledné množství informací těžících z narození Ježíše Krista. Přesto je Vánoční příběh jen jeden.

Ježíš přišel, aby nás obdaroval, proto si jako připomínku této události dáváme dárky. Přišel, abychom v něm nacházeli smysl života. Abychom v něm spojovali svůj čas s věčností.

Mnozí z vás si možná řeknou: Změnil se nějak Ježíšovým narozením svět? Není to naivita věřit v nějaké vykoupení, tedy vysvobození ze zla, když kolem sebe vidíme bujet terorismus a sobectví, když vidíme statisíce lidí mimo svůj domov, když se setkáváme s řadou destruktivních závislostí? A každý den, tedy i dnes, umírá na světě víc jak třicet tisíc dětí hlady - proč to Bůh nezmění? Je to těžká otázka. Ale není její řešení v tom, že jsme se nezměnili my? Že ostatní lidé nepřijímáme jako své bratry? Není to důsledek našeho sobectví, nezájmu a zloby, a to nejen v globálním světě, ale v našem nejbližším? A právě betlémské dítě, Ježíš, přichází, aby se dotkl toho, co je v nás dobré. Co může růst a přinášet ovoce. Vánoce jsou dobou, kdy máme pochopit, prožít a oslavit, že Bůh je láskyplný a štědrý. Jenže kolik lidí to tak chápe a kolik se jich na to těší? A tak se ptám: Jsme skutečně připraveni na Vánoce? Nemyslím, jestli máme uklizeno, upečeno, navařeno, nasmaženo, nakoupeno, zabaleno, omašleno, odesláno, vyřízeno, i když ani tuto stránku Vánoc nechci zavrhnout a podceňovat. Ale jsme připraveni na to, kvůli čemu se to všechno děje? Podle toho také prožijeme Vánoce buď radostné a požehnané, nebo jiné.

Přeji vám i sobě ty požehnané. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

převzato z www.cirkev.cz

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

3. listopadu úkolem klimatické konference v Glasgow je ukázat, zda skutečně existuje politická vůle k vyčlenění větších lidských, finančních a technologických zdrojů na zmírnění negativních dopadů klimatických změn a na pomoc nejzranitelnějším lidem, kteří touto situací nejvíce trpí - napsal papež František v úvodu poselství pro účastníky klimatického summitu COP 26 v Glasgow.

7. listopadu čeští a moravští biskupové odcestovali společně do Říma na návštěvu ad limina apostolorum, která trvala do 14. listopadu. Vyvrcholením byla soukromá audience u papeže Františka 11. listopadu. Dále to byly mše svaté ve čtyřech papežských bazilikách a návštěvy vatikánských úřadů. Z důvodu stále trvající pandemie covid-19 se tato návštěva konala bez účasti poutníků z České republiky.

15. listopadu byl zveřejněn program cesty papeže Františka na Kypru a v Řecku, která se uskuteční od 2. do 6. prosince a bude obsahovat setkání a modlitby.

16. listopadu v etiopském hlavním městě bylo zatčeno 17 salesiánů a jejich spolupracovníků a 16 pracovníků OSN. Razie proběhla v rámci preventivního zadržování Tigrajců vládními silami. Ze salesiánského centra pro děti ulice v Addis Abebě byli odvezeni na neznámé místo

17. listopadu krátké prohlášení arcibiskupa Jan Graubnera. Víím, že téma očkování rozděluje společnosti a nechci přispět k ještě většímu rozkolu. Očkování není samospasitelné, ale jak je vidět z menšího procenta nemocných ve skupině očkovaných, je to nástroj, který pomáhá. Prosím ty, kteří mohou být očkovaní a zatím nejsou, aby se z ohledu na ostatní obyvatele nechali očkovat. Ty, kteří se nechali vystrašit, že se očkovaním dopouští nějakého hříchu, ujišťuji, že to mohou udělat s čistým svědomím. Ty, kteří hájí svou svobodu stát na svém názoru, prosím, aby z lásky k druhým dobrovolně obětovali část své svobody pro společné dobro.

24. listopadu ve videoposelství k plenárnímu shromáždění Papežské rady pro kulturu papež poukazuje na potřebu znovu objevit "smysl a hodnotu člověka ve vztahu k výzvám, kterým čelíme". Konec ideologií a profánního humanismu. František cituje Pavla VI. Bylo to na konci roku 1965, ke konci Druhého vatikánského koncilu, kdy papež Montini vyzval lidstvo, které svým sekulárním humanismem zpochybňovalo křesťanskou vizi a zůstávalo uzavřené transcendenci, "aby uznalo náš nový humanismus". Od té doby uplynulo skoro 60 let, ale vzpomínka na sekulární humanismus zůstala:

O modlitbu za zemřelé v měsíci listopadu požádali: Marcela Škrkoňová, rodina Krupkova, Šárka Elahi, Jana Brotánková, Věra Kolasa, Pat Babor, Elen Samek, Helen Otypka a Ed Martinsen, Libuše Král, Bohdan a Jiřina Kowalykovi.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Fred Jurena, Pat Babor, Helena Otypka, Bohdan & Jirina Kowalyk, William Janek, Jirina Zaros, Mila Kania, Peter & Olga Sestak, Maria Abraham, H&P - Law Jaroslav Horky, Hedvika Kratky, Our Lady of Lourdes.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V PROSINCI 2021

datum	úmysl	dárce
5.12.	Za zemřelého otce Arch. Jana Bartůňka	Jan Bartůněk
8.12.	Za Ivanku Kowalyk - Berger	B. a J. Kowalyk
9.12.	Za zemřelého Járu Kohouta - českého herce v den jeho narození	dcery Alena, Zuzana a Daniela
12.12.	Za + Josefa a Máriu Škrkoňovy	Marcela Škrkoňová
15.12.	Za zemřelého Jaromíra Abraháma	Antonín Štěpán
19.12.	Za zemřelého Vítězslava Hlavatého	manželka s dcerou
22.12.	Za rodinu Pecháčkovu a Pácaltovu	Pavel Pecháček
25.12.	Za krajanskou rodinu - Slavnost Narození Páně	
26.12.	Za zemřelého Jaromíra Abraháma	rodina Tomečkova
29.12.	Za zemřelého manžela Jiřího Krátkého	Hedvika Krátká

BLAHOPŘEJEME

v prosinci oslaví narozeniny: **Lucie Reynolds 1. prosince**, Adriana Čušková 6. prosince, Rev. Jan Czudek 6. prosince, Jiřina Zaros 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Šimon Wolf 13. prosince, Anna Dospěl 15. prosince, Marek Dospěl 16. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, Leia Reynolds 20. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Ester Nehybka 26. prosince, Karel Dospěl 31. prosince, Zuzka Petrová 31. prosince.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

16. listopadu 2021 zemřel tajně vysvěcený biskup, teolog a spisovatel **Jan Konzal**. Působil ve skryté církvi a byl organizátorem podzemních vzdělávacích kursů.

Publikoval též pod pseudonymy Karel Malý, Karl Klein (značkou KK), Hans H., v konspirační síti skryté církve měl přezdívku 99. V současné době spolupracoval zejména s časopisem Getsemany a nakladatelstvím Sít'.

Podle projektu Paměť národa od osmi do dvanácti let vyrůstal v internátní škole pro ministranty na Svaté Hoře. V dubnu 1950 při likvidaci klášterů a mužských řeholních řádů se pro svůj domněle nízký věk vyhnul internaci v pracovním táboře v Králíkách. Vystudoval gymnázium a poté ČVUT v Praze, které dokončil v roce 1958.

Od svých sedmnácti do pětadvaceti let vedl tajné vzdělávací bytové kroužky pro své vrstevníky, navštěvoval chrámový sbor a teologicky se vzdělával. Chtěl se stát knězem. V říjnu 1960 byl pro svůj křesťanský orientovaný aktivismus zatčen a vyšetřován v Ruzyni. Za údajné podvracení republiky dostal tříletý trest. Po návratu z vězení v roce 1963 ve svých tajných aktivitách pokračoval, soukromě se vzdělával a dálkově studoval teologii v NDR.

V roce 1968 se oženil a o čtyři roky později byl tajně vysvěcen na kněze a v roce 1982 na biskupa. Jeho světitelem byl Fridolín Zahradník, sám pak vysvětil čtyři kněze. V rámci podzemní církve působil pastoračně zejména na východním Slovensku, kam dojížděl. Vystřídal několik zaměstnání, pracoval jako dělník v Tatrovce, Armabetonu, jako projektant ve scénografickém ústavu a jako výzkumník ve Výzkumném ústavu elektrotechnickém.

Po revoluci se odmítl nechat přесvětit. Jan Konzal proto není veden v evidenci katolických biskupů. Ve své pastorační činnosti se věnoval i lidem vyloučeným z církevního úřadu.